

Arrest

nr. 236 771 van 11 juni 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 3 maart 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 3 februari 2020 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHES, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker wordt op 9 januari 2020 aangehouden en op 10 januari 2020 door de onderzoeksrechter onder aanhoudingsmandaat geplaatst voor diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht en door twee of meer personen.

1.2. Op 3 februari 2020 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissingen worden verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Het inreisverbod is de bestreden beslissing. Deze is gemotiveerd als volgt:

"Aan de Heer die verklaart te heten:

Naam: [D.]

Voornaam: [M.]

Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats

Nationaliteit: Russische Federatie

Wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied. Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 03.02.2020 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

☐ *2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene werd van 10.01.2020 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht door twee of meer personen, feit waarvoor hij kan veroordeeld worden.

Rekening houdende met het winstgevende karakter van de criminele activiteit uitgeoefend door betrokkene, bestaat er een reëel en actueel risico voor de openbare orde. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene werd van 10.01.2020 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht door twee of meer personen, feit waarvoor hij kan veroordeeld worden.

Rekening houdende met het winstgevende karakter van de criminele activiteit uitgeoefend door betrokkene, bestaat er een reëel en actueel risico voor de openbare orde. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/11

Betrokkene verklaart, voorafgaandelijk deze beslissing, de mogelijkheid gehad te hebben gehoord worden. Betrokkene tekende de vragenlijst voor ontvangst op 13.01.2020.

In het administratief dossier van betrokkene zit geen enkele aanwijzing waaruit we kunnen besluiten dat betrokkene een gezinsleven leidt zoals begrepen in het art 8 van het EVRM of een vrees heeft, zoals begrepen in het art 3 van het EVRM. Deze beslissing schendt dus artikelen 3 en 8 van het EVRM niet. Betrokkene werd op 22.06.2012 naar Mokou gerepatriëerd.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij licht het middel toe als volgt:

“1. Conform artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet dient een inreisverbod steeds gepaard te gaan met een “beslissing tot verwijdering”. Dit betekent dat beide steeds samen dienen te gaan.

Het inreisverbod, de bestreden beslissing, werd in de zaak opgelegd samen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13septies) op 03.02.2020:

“De beslissing tot verwijdering van 03.02.2020 gaat gepaard met dit inreisverbod”

Door de verzoekende partij werd tegen dit bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding (de “beslissing tot verwijdering”) een verzoekschrift tot schorsing en nietigverklaring ingediend.

Indien Uw Raad zou beslissen tot nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten, moet worden vastgesteld dat er helemaal geen “beslissing tot verwijdering” meer werd afgegeven aan de verzoekende partij. Deze beslissing zou retroactief verdwijnen uit het rechtsverkeer.

In deze omstandigheden kan de verwerende partij niet rechtmatig een inreisverbod opleggen, gelet op de vereisten van artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet. Er is in deze omstandigheden geen “beslissing tot verwijdering” meer dewelke gepaard gaat met het inreisverbod zoals voorzien in artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing schendt hierdoor artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet en dient te worden vernietigd.”

2.1.2. Verzoekers middel steunt op de premisse dat de Raad, in de zaak met rolnummer 244 234, overgaat tot de nietigverklaring van de verwijderingsmaatregel waarmee het bestreden inreisverbod gepaard gaat. De Raad heeft bij arrest van 11 juni 2020 met nr. 236 770 het beroep gericht tegen deze verwijderingsmaatregel evenwel verworpen. Deze vaststelling volstaat om te besluiten dat het eerste middel niet kan worden aangenomen.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, § 1, 8° van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij onderbouwt het middel als volgt:

“1. Verzoeker kreeg een inreisverbod van drie jaar opgelegd “voor het volledige Schengengrondgebied. Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België” (stuk 1).

De verzoekende partij wijst erop dat artikel 1, § 1, 8° van de Vreemdelingenwet enkel grondslag biedt voor het opleggen van ofwel een zuiver nationaal inreisverbod, beperkt tot het Belgisch grondgebied, ofwel het opleggen van een inreisverbod waarbij de toegang en het verblijf op het grondgebied van alle lidstaten wordt verboden.

Met de bestreden beslissing wordt evenwel geen “keuze” gemaakt door de gemachtigde, maar worden beide opties naar voren geschoven. Er wordt derhalve geen beslissing genomen over de draagwijdte van het inreisverbod: geldt deze voor het volledige Schengengrondgebied of enkel voor het grondgebied van België?

Het is volkomen onduidelijk op welke wijze vervolgens zal worden bepaald wat het grondgebied dan wel zal zijn waarop het inreisverbod betrekking heeft: zal de gemachtigde nadien nog een nieuwe beslissing nemen? Op welke manier kan of zal worden vastgesteld of verzoeker nog een verblijfstitel heeft in een andere lidstaat? Kan dit ook gedurende de periode waarop het inreisverbod betrekking heeft, bv. na één jaar? Wat als verzoeker een verblijfstitel heeft, maar deze verblijfstitel verliest? Heeft het inreisverbod vervolgens opnieuw uitwerking over het volledige Schengengrondgebied?

Een schending dringt zich derhalve op van artikel 1, § 1, 8° van de Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel.

2. Artikel 1, § 1, 8° van de Vreemdelingenwet biedt de mogelijkheid voor het opleggen van ofwel een zuiver nationaal inreisverbod, beperkt tot het Belgisch grondgebied, ofwel het opleggen van een inreisverbod waarbij de toegang en het verblijf op het grondgebied van alle lidstaten wordt verboden.

Dit artikel luidt als volgt: “inreisverbod: de beslissing die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering en waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk of het grondgebied

van alle lidstaten, met inbegrip van het grondgebied van het Rijk, voor een bepaalde termijn verboden wordt”.

Deze definitie werd overgenomen uit artikel 3, 6° van de Terugkeerrichtlijn, waarbij de Belgische wetgever daarnaast ook in de uitzonderlijke situatie van het nationale inreisverbod heeft voorzien. Dit nationaal inreisverbod vindt steun in artikel 25, lid 2, laatste zin van de Schengenuitvoeringsovereenkomst (*lex specialis*) waardoor men een onderdaan van een derde land op zijn nationale signaleringslijst kan zetten.

De situatie echter waarbij een inreisverbod niet beperkt is tot België en een draagwijdte heeft die geldt voor alle lidstaten tenzij “wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België”, zoals in de bestreden beslissing, vindt geen wettelijke grondslag in artikel 1, § 1, 8° van de Vreemdelingenwet, noch in het Unierecht (zie ook de aanbeveling (EU) 2017/2338 van de Commissie van 16 november 2017 tot vaststelling van een gemeenschappelijk “terugkeerhandboek” voor gebruik door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten bij het uitvoeren van terugkeer gerelateerde taken p. 124).

Een schending dringt zich derhalve op van artikel 1, § 1, 8° van de Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel.”

2.2.2. Artikel 1, § 1, 8° van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. Voor de toepassing van deze wet wordt verstaan onder:

[...]

8° inreisverbod: de beslissing die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering en waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk of het grondgebied van alle lidstaten, met inbegrip van het grondgebied van het Rijk, voor een bepaalde termijn verboden wordt;”.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker betoogt dat bij het opleggen van het bestreden inreisverbod geen beslissing is genomen over de draagwijdte van het inreisverbod, met name of dit geldt voor het volledige Schengengrondgebied dan wel enkel voor het Belgisch grondgebied. Hij stelt dat het volkomen onduidelijk is op welke wijze vervolgens zal worden bepaald wat het grondgebied is waarop het inreisverbod betrekking heeft.

Wat het (territoriale) toepassingsgebied van het opgelegde inreisverbod betreft, wordt in de beslissing gesteld dat verzoeker “een inreisverbod voor 3 jaar [wordt] opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied. Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.”

De Raad leest hierin een duidelijke keuze om verzoeker een inreisverbod op te leggen voor het volledige Schengengrondgebied. Verweerder heeft wel nog aangegeven dat indien verzoeker in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgegeven door een van de andere lidstaten het inreisverbod enkel geldt voor België. Op geen enkele wijze blijkt evenwel dat verzoeker in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door een andere lidstaat, hijzelf geeft dit op geen enkele manier niet aan, zodat niet blijkt dat deze situatie aan de orde is. In de situatie van verzoeker ziet de Raad dan ook niet in dat er enige onduidelijkheid bestaat omtrent de territoriale werkingssfeer van het inreisverbod. De door verzoeker gestelde vraag hoe vervolgens zal worden bepaald wat het territoriale toepassingsgebied is van het bestreden inreisverbod stelt zich niet. Zoals aangegeven en nu niet blijkt dat verzoeker in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door een van de lidstaten, volgt uit het inreisverbod zelf reeds dat dit geldt voor het gehele Schengengrondgebied. Op geen enkele wijze geeft verzoeker aan dat hij in een van de Schengenlanden over een verblijfstitel beschikt, zodat de vragen die hij zich stelt over wat als dit wel het geval is volstrekt hypothetisch en irrelevant zijn in de voorliggende situatie.

In de voorliggende situatie waarin het voldoende vaststaat dat het opgelegde inreisverbod geldt voor het gehele Schengengrondgebied – hetgeen ook volledig in lijn ligt met het zogenaamde terugkeerhandboek waarnaar verzoeker verwijst, dat vooropstelt dat een inreisverbod in beginsel dient te gelden voor alle lidstaten – kan geen schending van artikel 1, § 1, 8° van de Vreemdelingenwet worden vastgesteld. Verzoeker toont ook niet aan dat enig gegeven dat zijn situatie kenmerkt ten onrechte niet in de

beoordeling is betrokken of de beslissing op onzorgvuldige wijze tot stand is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt evenmin.

Nu niet blijkt dat verzoeker beschikt over een geldige verblijfstitel in een van de Schengenlidstaten kan ook geenszins worden ingezien dat hij, zoals verweerder aangeeft in de nota met opmerkingen, een voldoende belang heeft bij zijn grief die zich richt tegen de toevoeging *“Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.”*

Het tweede middel is onontvankelijk, minstens ongegrond.

2.3.1. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verstrekt de volgende toelichting bij het middel:

“1. Overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dient de duur van het inreisverbod te worden bepaald rekening houdende met de specifieke omstandigheden van het geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de terugkeerrichtlijn. In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl.St. Kamer 2011- 2012, nr. 53K1825/001, 23).

2. In casu stelt de verwerende partij in de bestreden beslissing als volgt:

Betrokkene werd op 10.01.2020 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht door twee of meer personen, feit waarvoor hij kan veroordeeld worden.

Rekening houdende met het winstgevend karakter van de criminele activiteit uitgeoefend door betrokkene, bestaat er een reëel en actueel risico voor de openbare orde. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Een belangrijk element voor het opleggen van het inreisverbod evenals de beslissing tot het opleggen van de maximale duurtijd van drie jaar vormt de vermeende schending van de openbare orde door verzoeker. Hierdoor is tevens de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot het begrip “openbare orde” in het kader van de Terugkeerrichtlijn relevant, met name het arrest van 11 juni 2015, Zh en O met nummer C554/13.

Het Hof van Justitie geeft ook aan dat een lidstaat, om zich wegens het bestaan van een gevaar voor de openbare orde te kunnen beroepen, in staat moet zijn aan te tonen dat de betrokkene inderdaad een dergelijk gevaar vormt (punt 46).

In punt 49 van voormeld arrest stelt het Hof dat: “Ten slotte dienen de lidstaten er volgens overweging 6 van richtlijn 2008/115 voor te zorgen dat het beëindigen van illegaal verblijf van derdelanders volgens een billijke en transparante procedure geschiedt. Deze overweging vermeldt tevens dat, overeenkomstig de algemene rechtsbeginselen van de Unie, besluiten die krachtens die richtlijn worden genomen, per geval moeten worden vastgesteld en op objectieve criteria moeten berusten, die zich niet beperken tot het loutere feit van illegaal verblijf (zie arrest Mahdi, C 146/14 PPU, EU:C:2014:1320, punt 40). In het bijzonder moet, zoals het Hof reeds heeft geoordeeld, het evenredigheidsbeginsel tijdens alle stappen van de bij die richtlijn ingestelde terugkeerprocedure worden geëerbiedigd, daaronder begrepen de fase van het terugkeerbesluit, in het kader waarvan de betrokken lidstaat zich moet uitspreken over de toekenning van een termijn voor vrijwillig vertrek uit hoofde van artikel 7 van die richtlijn (zie in die zin arrest El Dridi, C 61/11 PPU, EU:C:2011:68, punt 41).”

Vervolgens concludeert het Hof dat een lidstaat het begrip “gevaar voor de openbare orde” geval per geval dient te beoordelen teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen. Wanneer een lidstaat daarbij steunt op een algemene praktijk of een vermoeden om vast te stellen dat er sprake is van een dergelijk gevaar, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, gaat die

lidstaat voorbij aan de vereisten die voortvloeien uit een individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel.

Het Hof stelt dat daaruit volgt dat het enkele feit dat een derdelander wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor is veroordeeld, op zich geen rechtvaardiging kan vormen dat deze derdelander wordt beschouwd een gevaar voor de openbare orde. Hierin ligt besloten dat het Hof heeft geoordeeld dat voor de uitvaardiging van een inreisverbod voor de duur van drie jaar, waarbij wordt aangehaald dat verzoeker de openbare orde heeft geschonden, minstens is vereist dat sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.

3. De bestreden beslissing geeft geen blijk van een zorgvuldig en individueel oordeel van de gemachtigde bij het nemen van de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod met de maximale duurtijd van drie jaar (zoals onder meer vereist door artikel 74/11 Vreemdelingenwet).

Door de gemachtigde werd geen rekening gehouden met de concrete feiten.

Door de gemachtigde wordt enkel in abstracte termen gesteld dat "Betrokkene werd op 10.01.2020 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht door twee of meer personen, feit waarvoor hij kan veroordeeld worden", zonder rekening te houden met de achterliggende feiten.

De feiten, op basis waarvan verzoeker werd aangehouden, worden niet vermeld in de bestreden beslissing. Ook de vaststellingen die werden verricht na de arrestatie van verzoeker blijven onbesproken. Verzoeker werd nochtans in vrijheid gesteld. Hij werd ook niet effectief veroordeeld. Hij gaf zijn medewerking aan het strafrechtelijk onderzoek en ontkent de ten laste gelegde feiten.

De concrete feiten werden door de gemachtigde evenwel niet onderzocht. Het oordeel van de gemachtigde gaat hierom uit van een onzorgvuldig feitenonderzoek, terwijl wordt geopteerd door de gemachtigde voor het opleggen van een inreisverbod en het opleggen van de maximale duurtijd (drie jaar).

De gemachtigde is er nochtans toe gehouden om in zijn individueel onderzoek alle relevante gegevens te betrekken bij de beoordeling of verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid (conform artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet).

Het Hof van Justitie stelde onder meer in de punten 50 en 57 van het arrest C-554/13 van 11 juni 2015 dat geval per geval dient te worden beoordeeld of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar vormen voor de openbare orde van de betrokken lidstaat. Indien niet naar behoren rekening wordt gehouden met deze persoonlijke gedragingen en het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, gaat de lidstaat voorbij aan de vereisten die voortvloeien uit het individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel. Het begrip "gevaar voor de openbare orde" veronderstelt dan ook dat er, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, sprake is van een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (zie naar analogie arrest Gaydarov, C 430/10, punt 33 en aldaar aangehaalde rechtspraak). In dit verband beklemtoint het Hof dat in het kader van een beoordeling van het begrip "gevaar voor de openbare orde" alle feitelijke en juridische gegevens betreffende de situatie van de betrokken derdelander waardoor kan worden verduidelijkt of diens persoonlijke gedragingen een dergelijke bedreiging vormen, relevant zijn. In het geval van een derdelander, die wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor strafrechtelijk is veroordeeld, behoren bijgevolg de aard en de ernst van dat feit en het tijdsverloop sinds het plegen ervan, tot de gegevens die in dat verband relevant zijn (HvJ 11 juni 2015, nr. C-554/13, pt 60-61).

Door de gemachtigde werden deze principes geschonden, gelet op hetgeen hierboven wordt uiteengezet.

De gemachtigde schendt hierdoor het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting samengelezen met artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en bovenvermelde rechtspraak van het Hof van Justitie op basis van de Terugkeerrechtlijn."

2.3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het

bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Dit wetsartikel stelt in zijn § 1, eerste en tweede lid als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

Uit voormelde bepalingen volgt dat verweerder in beginsel een inreisverbod dient op te leggen indien hij vaststelt dat een vreemdeling voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd (*“gaat gepaard”*). Verzoeker betwist niet dat hem in de verwijderingsbeslissing waarmee het bestreden inreisverbod gepaard gaat geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegestaan, waardoor er in casu grond was tot het opleggen van een inreisverbod.

Zoals verzoeker zelf ook reeds aangeeft, dient vervolgens overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet de duur van het inreisverbod te worden bepaald rekening houdende met de specifieke omstandigheden van het geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn. In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: *“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.”* (Parl.St. Kamer 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Het bestuur heeft, gelet op artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, een ruime discretionaire bevoegdheid bij het bepalen van de duur van het inreisverbod (RvS 26 juni 2014, nr. 227.898; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Verweerder heeft in het geval van verzoeker een duur van drie jaar voor het inreisverbod proportioneel geacht, op grond van de volgende motivering:

“Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene werd van 10.01.2020 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht door twee of meer personen , feit waarvoor hij kan veroordeeld worden.

Rekening houdende met het winstgevend karakter van de criminele activiteit uitgeoefend door betrokkene, bestaat er een reëel en actueel risico voor de openbare orde. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/11

Betrokkene verklaart, voorafgaandelijk deze beslissing, de mogelijkheid gehad te hebben gehoord worden. Betrokkene tekende de vragenlijst voor ontvangst op 13.01.2020.

In het administratief dossier van betrokkene zit geen enkele aanwijzing waaruit we kunnen besluiten dat betrokkene een gezinsleven leidt zoals begrepen in het art 8 van het EVRM of een vrees heeft . zoals begrepen in het art 3 van het EVRM Deze beslissing schendt dus artikelen 3 en 8 van het EVRM niet. Betrokkene werd op 22.06.2012 naar Mokou gerepatrieerd .

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

Verzoeker betwist de vaststelling dat hij een reëel en actueel risico vormt voor de openbare orde. Hij verwijst naar het arrest Zh. en O. van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 11 juni 2015 (C-554/13) en betoogt dat bij deze vaststelling geen zorgvuldig en individueel onderzoek heeft plaatsgevonden. Hij stelt dat dit enkel op abstracte wijze is gemotiveerd en zonder rekening te houden met de achterliggende feiten, die volgens hem niet zijn onderzocht. Nog stelt hij dat de vaststellingen die werden verricht na zijn arrestatie onbesproken blijven. Hij stelt dat hij intussen gerechtelijk in vrijheid is gesteld en ook dat hij niet effectief is veroordeeld. Hij stelt nog zijn medewerking te hebben verleend aan het strafrechtelijk onderzoek. Hij geeft aan de hem ten laste gelegde feiten te ontkennen. Hij betoogt dat op basis van de in de bestreden beslissing aangehaalde elementen alleen niet kan worden geconcludeerd dat hij een daadwerkelijk en reëel gevaar vormt voor de openbare orde en de voorziene motivering hiervoor geen grond vormt.

Daargelaten de vraag in welke mate de aangehaalde rechtspraak speelt in zoverre bij het bepalen van de duur van het inreisverbod op drie jaar ook redenen van openbare orde worden betrokken, merkt de Raad op dat verweerder inderdaad eenzelfde vaststelling heeft gedaan dat verzoeker door zijn gedrag een reëel en actueel risico vormt voor de openbare orde zowel om te besluiten dat in de verwijderingsmaatregel geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan als om te besluiten dat een termijn van het inreisverbod van drie jaar proportioneel is, al worden wat dit laatste betreft ook nog andere motieven naar voor gebracht. De Raad verwijst naar de volgende beoordeling die inzake het betoog van verzoeker reeds werd doorgevoerd wat de verwijderingsmaatregel betreft, in het arrest nr. 236 770 van 11 juni 2020:

“In het arrest Zh. en O. van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 11 juni 2015 (C-554/13) wordt een nadere interpretatie gegeven van het begrip “gevaar voor de openbare orde” in het kader van de Terugkeerrichtlijn, meer bepaald voor wat betreft de in artikel 7.4 van deze richtlijn voorziene mogelijkheid om af te zien van een termijn voor vrijwillig vertrek of om een termijn toe te kennen die korter is dan zeven dagen indien de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde. Uit dit arrest volgt dat hiertoe niet mag worden besloten louter omdat de betrokken vreemdeling wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor strafrechtelijk is veroordeeld. Het begrip “gevaar voor de openbare orde” veronderstelt dat er, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (§60). Onder meer de aard en de ernst van de gepleegde feiten en de gegevens die betrekking hebben op de gegrondheid van de verdenking van het aan de betrokken derdelander verweten misdrijf spelen hierbij een rol (§§62-65). Het gevaar voor de openbare orde moet geval per geval worden beoordeeld, waarbij naar behoren rekening moet worden gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde en hierbij moet het evenredigheidsbeginsel worden gerespecteerd (§50). Hierbij oordeelde het Hof ook als volgt: “Voorts kan de enkele verdenking dat een derdelander een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit heeft gepleegd, samen met andere elementen betreffende het specifieke geval, rechtvaardigen dat wordt geconstateerd dat er een gevaar voor de openbare orde bestaat in de zin van artikel 7, lid 4, van richtlijn 2008/115, daar, zoals voortvloeit uit punt 48 van dit arrest, de lidstaten in wezen vrij blijven om de eisen van het begrip „openbare orde” af te stemmen op hun nationale behoeften, en noch artikel 7 van deze richtlijn, noch enige andere bepaling ervan de opvatting toelaat dat een strafrechtelijke veroordeling in dit verband noodzakelijk zou zijn.” (§52).

[...]

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij stelt dat de vaststelling in de bestreden beslissing dat hij een reëel en actueel risico vormt voor de openbare orde op volstrekt abstracte wijze is gebeurd, zonder rekening te houden met de feiten. Verweerder wijst er zo op dat verzoeker van 10 januari 2020 tot het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing onder aanhoudingsmandaat was geplaatst, dit voor diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht en waarbij het feit werd gepleegd door twee of meerdere personen. Hiermee wordt wel degelijk ingegaan op de aard en de ernst van de feiten. Uit de motivering blijkt verder ook dat een beoordeling werd gemaakt of er in het geval van verzoeker sprake is van een reëel en actueel risico voor de openbare orde. Rekening houdende met de maatschappelijke

impact van dergelijke feiten en het winstgevende karakter van deze criminele activiteit, is verweerder van mening dat dit reëel en actueel risico in het geval van verzoeker voldoende vaststaat.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt bovendien dat verweerder zich voor het nemen van zijn beslissing ook in kennis liet stellen van het bevel tot aanhouding van de onderzoeksrechter, waaruit de meer precieze feiten blijken alsook de concrete aanwijzingen van betrokkenheid van verzoeker. Verzoeker moet worden geacht hiervan evenzeer in kennis te zijn. De onderzoeksrechter stelde in zijn bevel tot aanhouding, zoals verweerder correct vaststelt in zijn beslissing, ernstige aanwijzingen van schuld vast in hoofde van verzoeker voor diefstal met geweld/bedreiging, bij nacht en door twee of meer personen. Concreet kan hierin worden gelezen dat twee slachtoffers werden geslagen/gestampd door verzoeker en zijn vier kompanen en beroofd van hun gsm-toestellen en een replica horloge Rolex. De onderzoeksrechter wees erop dat verzoeker staande kon worden gehouden tijdens de vlucht, dat hij tijdens de vlucht zichtbaar drager was van het zakje dat achteraf in de onmiddellijke omgeving werd teruggevonden met daarin gestolen goederen en dat verzoeker en zijn kompanen concordant werden beschreven door een getuige van de feiten. De onderzoeksrechter stelde verder als volgt: "Betrokkene geeft blijk van een gebrekkig normbesef, een gebrek aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van zijn medeburgers en hun eigendom wat een gevaar inhoudt voor de openbare orde en veiligheid. Gelet op het georganiseerd en lucratief karakter der feiten is er gevaar voor recidive. Daar betrokkenen nog dienen geconfronteerd bestaat er gevaar voor collusie. Daar betrokkene geen belangen heeft in het Rijk is er gevaar voor onttrekking."

Er kan dus worden aangenomen dat verweerder met kennis van zaken tot zijn beoordeling is gekomen en hij in zijn beslissing zelf de elementen of gronden heeft opgenomen die volgens hem wijzen op een reëel en actueel gevaar voor de openbare orde. Zo geeft verweerder aan van oordeel te zijn dat het gegeven dat er ernstige aanwijzingen voorliggen dat verzoeker is overgegaan tot diefstal met geweld/bedreiging, bij nacht en door twee of meer personen en dit met het oogmerk op 'winst' of geldelijk/materieel voordeel, voldoende aantoont dat hij een reëel en actueel risico vormt voor de openbare orde. In tegenstelling tot hetgeen verzoeker lijkt voor te houden, kunnen deze vaststellingen een dergelijk gevaar voor de openbare orde wel degelijk rechtvaardigen. Minstens toont verzoeker niet concreet aan dat verweerder in zijn geval op kennelijk onredelijke wijze op basis van het aanhoudings-mandaat en het winstgevend karakter van de misdadige activiteit, een reëel en actueel risico voor de openbare orde heeft vastgesteld.

In zoverre verzoeker thans zonder meer elke betrokkenheid bij de hem ten laste gelegde feiten ontkent, kan hij – rekening houdende met de voorliggende stukken, in het bijzonder de vaststellingen van de onderzoeksrechter – niet overtuigen. Hij brengt in dit verband geen concrete elementen naar voor die het door hem gestelde kunnen ondersteunen en die ten onrechte niet in rekening zijn gebracht.

Verzoeker voert nog aan dat ten onrechte geen rekening is gehouden met de gegevens dat hij intussen gerechtelijk in vrijheid is gesteld en hij niet effectief is veroordeeld.

Dat de bevoegde gerechtelijke instanties een verdere aanhouding van verzoeker niet meer strikt noodzakelijk achtten waarna verzoeker door verweerder administratief werd vastgehouden met het oog op de tenuitvoerlegging van de bestreden verwijderingsmaatregel – waarbij dient te worden opgemerkt dat de voorlopige hechtenis een vorm van vrijheidsberoving betreft in het kader van een onderzoek in strafzaken waarin de schuldvraag nog niet definitief is beslecht, derwijze dat deze aan zeer strikte voorwaarden is verbonden teneinde in overeenstemming te zijn met artikel 5 van het EVRM –, maakt op zich evenwel nog niet dat verweerder de initiële plaatsing onder aanhoudingsmandaat voor de vermelde feiten en het winstgevend karakter hiervan niet langer kan gebruiken in zijn beoordeling en hieraan geen verblijfsrechtelijke consequenties kan koppelen. Op geen enkele wijze toont verzoeker aan dat hij niet meer wordt verdacht of van elke verdenking is vrijgesteld.

Het enkele gegeven van een (voorlopige) invrijheidstelling of nog het enkele gegeven dat verzoeker (nog) niet effectief is veroordeeld kan op zich geen afbreuk doen aan de vaststellingen die verweerder ertoe hebben gebracht een reëel en actueel gevaar voor de openbare orde vast te stellen. Verweerder kan op grond van een eigen onderzoek een standpunt innemen met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388).

In casu blijkt dus ook niet dat verweerder kennelijk onredelijk handelde door het initiële aanhoudings-bevel te weerhouden en gelet op de feiten waarvoor verzoeker werd aangehouden en het winstgevende

karakter ervan af te leiden dat hij door zijn gedrag een reëel en actueel risico vormt voor de openbare orde en vervolgens hieraan verblijfsrechtelijke gevolgen te koppelen, ongeacht ook het ontbreken van een strafrechtelijke veroordeling in de huidige omstandigheden. De Raad benadrukt dat verzoeker niet aantoont dat hij buiten vervolging is gesteld.

In zoverre verzoeker nog betoogt dat hij zijn medewerking heeft verleend aan het strafrechtelijk onderzoek betreft het een loutere bewering die niet wordt onderbouwd met een begin van bewijs en aan de hand waarvan de motieven van de bestreden beslissing niet onderuit worden gehaald.”

Rekening houdende met deze reeds gedane vaststellingen kan ook in de voorliggende zaak worden geoordeeld dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat, bij de beoordeling van het reëel en actueel risico voor de openbare orde, enige concreet en relevant gegeven dat van invloed kon zijn op de beoordeling ten onrechte niet in rekening is gebracht of dat de beoordeling hieromtrent niet op zorgvuldige wijze tot stand is gekomen. Enige kennelijke onredelijkheid in de beoordeling of miskenning van de geldende wetsbepalingen wordt evenmin aangetoond. Aan de hand van verzoekers uiteenzetting blijkt niet dat het evenredigheidsbeginsel in de terugkeerprocedure niet werd gerespecteerd. Verzoeker betwist niet dat hij geen beschermenswaardige gezinsbelangen heeft op het Schengengebied.

De Raad benadrukt nog dat in de bestreden beslissing geen toepassing is gemaakt van de mogelijkheid om verzoeker een inreisverbod voor een duur van meer dan vijf jaar op te leggen omdat hij *“een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid”*. Zijn betoog hieromtrent is dan ook niet dienstig in het voorliggende geval.

Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.3.3. Verzoeker geeft zelf aan dat het door hem ingeroepen artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn is omgezet in de Belgische rechtsorde in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13). Verzoeker toont dit evenwel niet aan. Hij maakt evenmin aannemelijk dat de nationale wetgeving wordt toegepast op een zodanige wijze dat het met de richtlijn beoogde resultaat niet wordt bereikt. In deze omstandigheden blijkt niet dat verzoeker zich nog dienstig kan beroepen op de voormelde bepaling van de Terugkeerrichtlijn.

2.3.4. Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juni tweeduizend twintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS